

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1436//2016
08.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Сретен Миловановић, адвокат из ..., против тужене Медицинске школе „ББ“ из ..., кога заступа Славољуб Вељковић, адвокат из ..., ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 366/16 од 10.02.2016. године, у седници одржаној 08.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 366/16 од 19.02.2016. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1933/13 од 30.11.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време код тужене, на пословима ..., са 70% норме часова почев од 01.09.2012. године, када је закључен последњи уговор о раду. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 173.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 366/16 од 19.02.2016. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињене битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде поступка пред другостепеним судом из члана 407. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку, на коју се

ревизијом указује, будући да су судови одлучивали у границама захтева који су постављени у овом поступку, по тужби за утврђење постојања радног односа на неодређено време.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је обављала рад код тужене, на радном месту ... са непуним радним временом од 70% часова по уговору о раду 02.02.2009. године и 21.10.2010. године који су закључени без конкурса и до повратка одсутног радника. Тужила је код тужене засновала радни однос на одређено време до коначне одлуке по конкурс, уговором о раду закљученим 11.02.2011. године. Последњи уговор о раду на одређено време закључен је 04.09.2012. године, за рад почев од 01.09.2012. године па до коначности одлуке о избору кандидата по расписаном конкурс. Одлука по расписаном конкурс донета је 25.03.2013. године и том одлуком изабран је кандидат ВВ, а не тужила која је била учесник конкурса.

Правилно је становиште нижестепених суда да о тужбеном захтеву у овој правној ствари треба одлучити применом Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС" бр. 72/09...35/15). Примена овог Закона је примарна, док је примена Закона о раду као општег прописа супсидијарна (члан 2. став 2.), у односу на она питања која нису регулисана одредбама посебног закона.

Законом о основама система образовања и васпитања прописано је да делатност образовања и васпитања обавља установа и да се на оснивање и рад установе примењују прописи о јавним службама (члан 7. став 1. и 2.), да у установи образовно-васпитни рад обављају наставник, васпитач и стручни сарадник, којима могу да помажу и друга лица у складу са овим Законом, те да су и други запослени у установи дужни да својим радом и укупним понашањем поштују опште принципе образовања и васпитања и доприносе остваривању циљева образовања и васпитања, општег и посебних стандарда, постигнућа и развијању позитивне атмосфере у установи (члан 8. став 1., 5. и 6.).

Наведени Закон се у погледу услова и начина заснивања радног односа односи на све категорије запослених лица, не само на лица која непосредно обављају васпитно-образовни рад (наставник, васпитач, стручни сарадник и друго лице), већ и на лица која обављају друге (помоћне) послове. Садржином и правним дејством одредаба из члана 120. сада важећи Закон о основама система образовања и васпитања, проширио је и поопштрио услове за заснивање радног односа на сва запослена лица, у односу на одредбе ранијег Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС" бр. 62/03...).

Према члану 130. ст. 1. и 2. важећег Закона, радни однос на неодређено време у установи врши се преузимањем запосленог у установи чији је оснивач Република, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, односно на основу конкурса ако се није могло извршити преузимање запосленог. Чланом 132. став. 1. тачка. 1. наведеног закона прописано је да установа може да прими у радни однос на одређено време без конкурса лице ради замене одсутног запосленог до 60 дана, а у тачки 2. наведеног става је прописано да установа може да прими у радни однос на одређено време лице без конкурса до преузимања запосленог, односно до коначности одлуке о избору кандидата по конкурс. Одредбом става 8. истог

члана, изричито је прописано да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време.

Одредба члана 130. Закона о основама система образовања, као посебна одредба, искључује могућност заснивања радног односа ступањем запосленог на рад, без закљученог уговора о раду, па самим тим спречава примену опште одредбе члана 32. Закона о раду. Исто тако, одредба члана 132. став 8. Закона о основама система образовања и васпитања као специјалан пропис, искључује могућност прерастања односа на одређено време у радни однос на неодређено време и таквом својом формулацијом и правним дејством спречава примену опште одредбе члана 37. став 4. Закона о раду. Зато је правилан закључак нижестепених судова да тужиља није стекла статус запослене на неодређено време код тужене. Из наведених разлога, неоснован је захтев тужиље за утврђење радног односа, па стога нису основани ни наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић